

Mura, a la Mata-Coll d'Estenalles (km. 14,8 de la Ctra. de Terrassa), dins el Parc Natural de Sant Llorenç de Munt i Serra de l'Obac. Consta d'un excel·lent mirador sobre la plana vallesana,

el Bages i el Pirineu. Un avenc, fenomen típic de la muntanya, que és un bon exemple de carstificació sobre conglomerats. Restes d'una carbonera, la més pròspera activitat humana que

s'hi va desenvolupar. El bosc és un exemplar alzinar muntanyenc amb molts elements centroeuropeus. A la Font Freda es pot estudiar la vida aquàtica i la variada cobertura arbòria que

l'envolta, així com una mostra de vegetació rupícola. És un itinerari molt variat amb un recorregut curt i que permet un treball de camp intens i interessant.

DE LES FONTS DE MONTJUÏC A L'STUDIO 54 (el mussol)

Passin, senyors, passin! Veuran que meravellosa és la tècnica! Astoreu-vos, gaudiu; públic, relacioneu-vos, que potser (qui sap) algú us fotografiarà i assolireu relacionar-vos més àmpliament (el quart poder, en diuen alguns). En tot cas, entreu, que la casa és gran, el públic selecte i la tècnica, ja sabeu, meravellosa.

—Sigui la llum! i 100.000 vats de llums de colors varis, mòbils, pampalluguejants, intermitents, i 50.000 vats de motors elèctrics que fan pujar i baixar estranys artefactes il·luminadíssims s'encendran donant una llum estranya, difusa, dispersa, mòbil, sense trencar el caire de penombra.

—Segue el sol i 3.500 vats per a donar sortida als 250 discos d'una música rítmica, màntrica i gairebé cardíaca ompliran el lloc.

—Obriu les portes! passin, senyors, passin. Entrin a veure la darrera meravella de la tècnica. Tot està científicament previst perquè s'ho passin bé!

Admireu els llums mòbils i vius, que fan quedar petites i antiquades les fonts de Montjuïc. Perquè ací els llums segueixen la música gràcies a la inspiració d'un artista que es passa la nit fent-los ballar. El podeu veure treballar a l'aparatosa cabina de control, just damunt la pista. Busqueu entre els vostres veïns alguna cara coneguda, podeu trobar-hi un famós i ballar al seu costat (i potser sortir a la foto).

—Com diu el senyor? Que no sap ballar? No importa gens, això ja està arreglat gràcies a la música disco. Fins i tot els sords la poden ballar.

Només cal saber comptar fins a dos, i seguir el ritme dels llums. 1-2-1-2-1-2-1-2-1-2. I sinó, sempre podeu passejar per l'interior del local i mirar. Podeu ballar a la planta inferior (mai no hi haurà problemes d'espai, car la pista és immensa), podeu pujar al primer pis, on trobareu una típica discoteca amb seients còmodes i amples, o podeu pujar al tercer pis, al parc infantil per a adults, com li diuen els dissenyadors, i us podeu perdre dins dels reservats cilíndrics que dominen la pista. Tot està previst.

—Com diu la senyora? Que no té res per posar-se? No es preocupi, senyora, disfressi's. Tregui de l'armari aquella minifaldilla de fa

deu anys, posi's unes mitges a quadres, pinti's la cara de la manera més estranya possible i ja està. No cal esperar el Carnestoltes; de cap manera. Disfressi's com més bonica millor i senti la mirada dels mirons del carrer que la prendran per una famosa. I no es preocupi que segur que hi trobarà gent molt més disfressada que vostè.

Passin, senyors, passin, i comparin amb les antigues discoteques, aquelles de fa deu anys, on es portava una mossa i només es demanava un sofà còmode, música suau i llum molt apagada. Eren altres temps. La reproducció musical estava encara als seus començaments i els costums eren molt més rígids que ara, i les discoteques (se'ls deia *boîtes*) eren un oasi de tolerància. No eren llocs de reunió com les sales de ball, tan criticades pels ambients intel·lectuals perquè només hi anaven les raspes. Però res no és i tot canvia, i així a poc a poc la música es va anar accelerant, potser perquè els costums s'obrien. Els ambients intel·lectuals

van descobrir les sales de ball, això sí, en una altra hora i dia, i creu, perquè cal mantenir les distàncies. Les discoteques van començar a modernitzar l'equip de so i a jugar amb els llums, però això sí, conservant la pista petita, reminiscència del temps en què, a les discoteques, ballar va deixar de ser el motiu d'acudir-hi i es van convertir en una etapa dins del complicat ritual amorós.

I vet aquí que de cop s'obren les portes d'una discoteca que reuneix d'una banda la pista gran, les anades col·lectives i l'anar mirant a qui veus, amb els sofàs còmodes, els racons perduts i descontrolats i la tolerància, amb una sofisticació tecnològica que fa que es pugui simplement estar mirant el sostre i seguir les evolucions de tots els ginys que porten les bombetes. Perquè el disc-jockey ha perdut la importància davant del "luminaire", o com es vulgui anomenar el senyor que es passa la nit davant d'una taula de control —que sembla treta d'una pel·lícula de ciència-ficció— pitjant mil botons i fent que la llum balli al mateix temps que la gent.

—Passin, senyors, passin; homes i dones, grans i petits (mentre tinguin divuit anys). Està tot previst perquè s'ho passi bé tothom. Els moderns, per a fer-se veure; les *starlettes*, per a promocionar-se; els famosos, per a fer-se fotografiar; els periodistes, per a trobar els famosos fàcilment; els productors, per a trobar *starlettes* que es deixin promocionar, i la gent normal, per a veure tota aquesta gent i fer, aparentment, el mateix que ells. Què fa falta? Un lloc gran, variat, modern, amb molts racons i que tots els famosos, moderns, *starlettes* i periodistes es posin d'acord per anar-hi. És a dir, una bona campanya publicitària.

El Mussol té un deute d'agraïment amb el dissenyador dels llums, Dante, que ens va acompanyar per tot el local des de dalt de tot fins a la pista, tot passant per la sala de control, de la mateixa manera que el seu homònim més famós va ser guiat a través de l'infern.

(El Mussol)